

[Ole Bjørn Kraft.]
skyndes ved Hjælp af de omtalte Bevillinger, skulde fuldføres i det Tidsrum, som det var Meningen, den Gang disse Bevillinger blev givet, eller om det er den højtærede Rege- rings Mening at ville forsøge en Sabotering ogsaa paa dette Omraade.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Der er ikke fra min Side sket Sabotering overfor Militærlovene. De Bevillinger, der er givet, er anvendt, og naar alle Forholdene ved Marinen er i saa daarlig Forfatning, som de er, er det de Konservative, som sammen med Venstre har haft det fulde Ansvar for dette gennem Aarene, og ingenlunde mig.

Korsgaard: Der er jo et gammel Ord, der siger, at een Taabe kan spørge om mere, end ti vise kan besvare, og det maa aabenbart være det, som Ministeriet, der ikke alene bestaar af ti vise, men vistnok af en 12—13 Stykker, har ment at kunne benytte, for svaret har det jo ikke (Undervisningsministeren [Borgbjerg]: Nej, naar det er en Taabe, der spørger.) . . . og deraf vil Ministeriet udlede, at man ikke behøver at svare. Men der kan ogsaa tænkes andre Grunde. Der kan tænkes den Grund, at Ministrene ikke svarer, fordi de ikke er inde i deres Ministerier, og det var i Virkeligheden noget i den Retning, den højtærede Finansminister sagde. Det er meget forstandigt at vedkende sig sin Begrænsning, og det skal han ikke have Utak for, men jeg synes, at den højtærede Finansminister kom lidt let om ved det, naar han sagde: Jeg har forelagt visse Skattelovsresultater med de Tal, som nu en Gang Begivenhederne havde vist var de rigtige, og saa har jeg ikke spekuleret mere over den Ting.

Jeg maa sige, at det er ikke den Maade, man efter mine Begreber behandler slige Forhold paa. Efter mine Begreber ser man paa Forskydningerne og maa som Finansminister uvilkaarlig være indstillet paa allersnarest at skaffe sig Oplysninger om, hvad Grundene hertil kan være, om det er Begivenheder, som kan antages at være permanente, eller om det er rent tilfældige Begivenheder, som fremkalder de paagældende Bevægelser. Der kan jeg ikke se rettere end, at den højtærede Finansminister tager mærkværdig tungt og langstrakt paa det, naar han overhovedet ikke har filosoferet over disse Ting.

Men, som sagt, det kan jo ikke nytte at spørge nogen, der ikke ved noget. Jeg kunde dog ikke paa Forhaand gaa ud fra,

at Ministrene intet vidste, men det har jeg altsaa nu faaet konstateret i temmelig høj Grad, og jeg kunde altsaa for saa vidt have undladt at spørge; men det kan vel ikke paa Forhaand være givet, at en Minister ikke ved noget om sit Ministerium, man kan vel ikke slaa fast som noget, man i Fremtiden absolut bør regne med, at han ikke ved noget om det administrative og ikke ved noget om det pengemæssige. Det vilde være, maa jeg hævde, en meget daarlig Praksis, hvis vi kom ind paa at fastslaa, at dette er en Kendsgerning, man maa regne med, og det uden Hensyn til, om man er kommet til før eller senere.

Jeg har ikke rejst den fjerneste Kritik med Hensyn til de Forskydninger, der har fundet Sted, jeg har kun spurgt om Grunden til dem, og om Ministrene i Kraft af de Stillinger, de beklæder, kunde give Oplysninger eller ikke. De har ikke givet mig disse Oplysninger, og som de elskværdige Mennesker, de i hvert Fald ikke saa sjældent er, kan jeg slet ikke tænke mig andet end, at de gerne vilde have givet Oplysninger, hvis de havde kunnet; deres Tavshed betyder altsaa Mangel paa Viden. Det er kedeligt, men man maa haabe, at naar de har faaet Tid til at sidde i deres Embeder og faaet Rigsdagen lykkeligt og vel sendt hjem, faar de ogsaa Tid til at sætte sig noget ind i Sagerne.

I øvrigt maa jeg sige til den højtærede Finansminister, som talte om, at vi fra konservativ Side saamænd ikke skulde vifte med indbyrdes Uenighed her ved denne Lejlighed: Hvor er der Uenighed-Viften ved denne Lejlighed? Jeg har stillet nogle Spørgsmaal, og andre Medlemmer i mit Parti har stillet nogle Spørgsmaal, men ikke paa et eneste Punkt kritiseret de paagældende Bevillinger, ikke i fjerneste Maade. Jeg forstaar ikke den Tale, det er fuldkommen sort at tale paa den Maade. Er det ogsaa noget, som man lægger sig til, naar man bliver Minister, eller er det en nedarvet Tradition, som man ikke kommer ud over, selv om man bliver Minister? Jeg forstaar det ikke. Der er ikke i fjerneste Maade her Tale om Uenighed, der er, som sagt, kun stillet Spørgsmaal.

Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, som jo dog har udtalt sig positivt om en enkelt Sag, nemlig Gratialespørgsmaalet, hvor han dog ogsaa tog et vist Forbehold, idet han sagde, at saa vidt ham bekendt fandtes der intet om Gratialer, vil jeg gerne rette det Spørgsmaal, om ikke den højtærede Minister kunde tænke sig, at der var Grund til at give saadanne Gratialer.